

SZÉKELYFÖLD

Politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hirlap.

A kézdivásárhely városi és vidéki vadász-egyesület hivatalos közlönye.

Megjelenik hetenkint kétszer: csütörtökön és vasárnap.
Előfizetési árak: egész évre 5 ft., félévre 2 ft. 50 kr., negyedévre 1 ft. 20 kr. — Egyenlő száma 5 kr. Községek, tanítók, iparosok, és egyesületek, melyeknek tagjai egyenként előfizetnek 4 ft. értékű kap-
csolatdíjért.

Felolós szerkesztő: Dobay János.
Kiadó-tulajdonos: Ifj. Jancsó Mózes.

A lap szellemi részét illető közlemények, a szerkesztőséghez (Dobay János Kézdi-Vásárhelyi) intézendők.
Kiadó hivatal: K.-Vásárhelytől az ifj. Jancsó Mózes könyvnyom-
dájában, hová hirdetmények s előfizetési pénzek küldendők.

A vármegye.

Pusztaszeren szép és magasztos ün-
nep zajlott le ismét. A millennium egyik
legszebb, legmagasztosabb és tanulságos
ünnepe volt a pusztaszeri gyülekezés.

Azt hittük eddig, hogy a magyar
nem tud ünnepelni. Napjaink, éveink si-
mán, fennakadás nélkül folytak le az idők
végtelen tengerébe és nem tartóztatta fel
az idők gyors, esemény nélküli roha-
nását semmi magasztos ünnep, nemzeti
örömnep, feljegyzésre méltó momentum.
És azt hittük már, hogy ez a nemzet csak
szenvetelni tud, de örülni, de ünnepelni
nem. Mert akkor is, mikor halálának
rohamosságát, fejlődésének lendületét,
államiságának egységbitését nyugodt örömmel
ünnepelehetné, a mult szomorú és vi-
szontagságos napjaira gondol, ebből me-
rit következtetést és alkot képet a jövő
napjainak milyenségére nézve és ez a kö-
vetkeztetés, ez a kép nem engedte, hogy
gondatlanul ünnepelessen a magyar és
mert nem igen volt ünnepünk, már azt
hittük és azt hitték, hogy nem is tudunk
s elfelejtettünk ünnepelni és örülni.

De ezeréves létünk közelgő jubileu-
ma mégis felébresztette egész valónkban
a közérzetet és az önmegbecsülést. Büsz-
kék lettünk ezer éves multunkra és e
hosszu mult méltó hagyományaira és nem

tespedtünk, nem sivárkodtunk többé e
szép mult szomorú és gyászos napjain,
hanem a bizodalmat meritettük belőle,
hogy csakugyan megbünhödtük multunk-
kal a jövődőt és ez a jövődő csak szép,
tartósan szép lehet.

Mert így gondolkodtunk, azért tudtunk
ünnepelelni a szép jelen békenapjain, látva
előrehaladásunkat, fejlődöttségünket, izmo-
sodásunkat, gazdagodásunkat, a jólét ál-
talánosodását, emelkedett bennünk a
közérzet és a hazafiság, büszkéknek, bol-
dogoknak és erőseknek éreztük magun-
kat, és hogy valóban ezek vagyunk, ki
akartuk mutatni a világ és önmagunk
előtt. S ünnepeinkkel mutattuk ki.

Ismét ünnepelni és örülni tudott a
magyar. Mikor is ünnepeltünk utoljára?
Három évtized előtt. A kiegyezés és a
koronázás nagy napjai voltak utolsó örö-
mnapjai e nemzetnek. De ez örömnepokra
is beszóltak a nem régmúlt idők rémes
emlékei.

Most szebb emlékek között ünnepe-
lünk. A koronázás és kiegyezés örö-
mnapjai is emlékek lettek, boldog emlékek,
melyekre szívesen gondol a magyar, hisz
jóra, békére, előrehaladásra vezettek és a
dínszab meg a nemzet közé nem férkő-
zött egy percze sem azóta a disszo-
nancia.

És ezért tudtunk oly igazán, oly szív-
ból ünnepelni. Ezért volt oly igazi ünnep

az ezredéves kiállítás megnyitása, a hó-
doló felvonulással egybekötött együttes or-
szággyűlés és ezért volt oly igazi, ma-
gasztos és tanulságos ünnep a pusztasze-
ri szoborleleplezés.

A mely nemzet hálás multja nagyjai
iránt, a mely nemzet nem felejté multját
és megbecsüli történetét, mely a népek
legigazabb mestere, — az a nemzet nem
tarthat a jövő nehézségeitől, a megbecsült
mult ingathatatlanul teszi az átküzdendő
jövővel szemben.

Pusztaszeri ünnepünkkel pedig azt
mutattuk ki és bizonyítottuk be, hogy ez
a nemzet becsüli multját és annyira be-
csüli, hogy az ezer év előtti nagy törté-
nelmi tényt a mai korszakba is illőnek
és helyesnek találja, még pedig annyira,
hogy azt utánozta most, ezer év után.

Avagy nem-e most is sátrakban, is-
ten szabad ege alatt tanácskozott a ma-
gyar és hozott egy megye törvényhozó
testülete határozatokat?

Oh nem a honfoglaló Árpád heroszi
alakjának szoborba öntése és e szobor
alapkölvetételének ünnepe és ténye adja
a pusztaszeri ünnep felejtetlenségét és
magasztóságát.

A sátorban tartott mise, a sátor-
ban tartott megyei törvényesközgyűlés, ez
adja meg az ünnep közjogi jelentőségét.

S mit jelentett ez a közgyűlés? Je-
lentette, hogy a vármegye, ez az intéz-

TÁRCZA.

Szomorú emlékek.

Irta: Barthalis János.

Ó, mily sokszor el-előzöm képeiteket! És úgy
elmerengek a multon, mely fáj kimondhatlanul.

A mult időknek eseményekben gazdag emlé-
kei — visszamenőleg a játszi gyermekkorig —
melyekre édes vala eddig gondolni, most csak fájd-
almat okoznak nekem. Mert ti, akiket oly nagyon
szeretlek, már a néma, esendes temetőben alusz-
szátok hosszú-hosszu, az idők végtelenébe nyúló örök
álmokat. Azért lettek az édes emlékek szomorúak,
fájóak nekem, mert ti — hárman — akikhez azok-
nak legtöbbje fűződött, — itt hagyatok egyedül,
egészen egyedül!

— Miért is kellett annak éppen így történni?
Nem volt más megoldás ennél?

Sokszor, nagyon sokszor, mindennap, minden
órában megállok képeitek előtt, s úgy el-előzöm
jóságos szelíd arczotokat, melyet a rohamosan haladó
tudomány egyik vívmánya megörökített . . . (csak
titeket nem menthetett meg a haláltól semmiféle
emberi tudomány!) és akkor úgy tetszik nekem,
mintha élnétek, s újra együtt volna a kis család;
mintha vigasztalnatok, biztatnatok az élet nehéz
küzdőmeiben . . . mintha óvnátok attól a mosolygó

képü gonosztól, mely az én megrontásomra tö-
rekszik . . .

Es akkor úgy elbeszélgetnek lelkeink egymással
— nagyon sok mindenről — éppen, mintha életben
volnátok, s újra együtt volnánk — mi négyen —
abban a ritka szülői és gyermeki szeretetben, melyet
sokan bámulának nálunk itt a földi létben, a melyet
olyan megdöbbentően hagyatok oda.

Oh, mert az a kölcsönös, mesés szeretet, mely
az utóbbi időben betölté valónkat, olyan sejtelmes
gondolatokat ébresztett bennem.

Hiszen mi mindig nagyon, de nagyon szeret-
tük egymást. A szülői és gyermeki szeretett ritka
melegével. De az utolsó évek rajongó, emberfölötti,
égi szeretete részletekről azoké volt, akik a földön
ki akarják pótolni, a mit esetleg elmulasztottak e
részben. Mesés szeretet volt az. Az örökvalás felé
sietők csodálatos szeretete.

Ti, az erősek, kikre még mosolygott az élet; ti,
akik a lepkédszárú életet öltetek, melyben szenyfol-
tot a legkajánabb irigység sem találhat — a halál
hideg szelétől olyan gyorsan, olyan váratlanul her-
vadatok el!

Jó szülők! Nyugodtan haltatok meg. Ritka
megnyugvással. Az az építmény, melynek alapkö-
vét ávtizedekkel azelőtt a gondos, figyelmes szülői
szeretet hő melegével kezdtétek lerakni — már be
volt fejezve. Fáradtságos művetekre büszkén tekin-
thettek vissza éltetek alkonyán. Nem hoztunk szé-
gyent reátok.

. Éppen a legszebb évszak volt. És az
a hónap, a melyet életetekben mindig annyira sze-
rettetek. És a kör — csodálatos dolog — abban le-
pett meg, abban döntött betegágyatokba.

Oh szép volt kinn a világ, olyan gyönyörű!
Nappal verőfény játszadozott a növények sötétzöld
leveleivel; s az éj bájoló vála, akárcsak a tropikus
ég alatti. A közeli bércek felől illatos hárs- és
fenyőillatot hozott szárnyain a suhanó szellő, s a
mezőről hazatérő vidám munkások vig dala hang-
zott a gyönyörű völgyből. Mindenki örült az
életnek, csak mi buslakodtunk, csak mi aggódtunk
kórágypadoknál. Aggódoma reménykedtünk életetekért,
nem is sejtve a borzasztó katasztrófát, mely mint
sötét, viharteljes felhő kétségbeesett módon tornyoso-
dott fölénk.

Ott álltunk, ott zokogtunk betegágyaitoknál,
ketten; én és Ó, a család kedvence, büszkesége, ki
annyi örömet szerzett nekünk. Ó, a ritka fiu és test-
vér . . .

S ti üvegesedő szemeitekkel még egyszer, utol-
jára reánk igyekeztetek mosolyogni olyan boldogan,
mégis olyan fájdalmasan. Talán tulvilági sejtelmek
volt arról, hogy a kiméletlen sors még minő
csapadékot tartogat fön számomra: talán tudtátok,
hogy utoljára vagyunk így négyen!

. . . Consummatum est! A nektek örökre le-
áldozó nap utolsó sugarával, rövid időközben, tiszta
lelkeitek a végtelen semmiségbe, alkotójuk égi zsá-
molyához roppenének föl. És azon szent ohajotok,

mény alkotmányunk egy szerves része, mely ép úgy tisztelendő, mint féltve őrzött alkotmányunk.

Igen, a vármegyét tisztelni kell. A vármegyét az ő intézményeivel, alapjaival, ősidágával, hagyományaival tisztelni kell a magyarnak. A vármegyék voltak mindenkor a közérzület és a hazafiság legigazabb terjesztői, ápolói és tolmácsolói, a vármegyék voltak alkotmányunk egyetlen igaz és rendíthetetlen, egyuttal rettenthetetlen védői is.

Alkotmányunk védbástyáját, a vármegyét ezért kell tisztelnünk és csak ezt szimbolizálhatja a Pusztaszeren tartott megyei diszgyűlés, melylyel nem egy megye akart tüntetni önmaga mellett, hanem az összes vármegyék intézményének régiségét, hagyományoságát akarta jelképezni akkor, mikor ezer év után újra szabad ég alatt folytatja a haza érdekében ezer év előtt megkezdett alkotmányos és törvényes tanácskozásait.

Tehát a vármegye is majd ezeréves, ez az intézmény egykoru alkotmányunkkal bele nőtt alkotmányunkba és mert annak védbástyája volt, melyről a magyar közérzületet, az érdeknélküli hazafiságot, a hazafiui önfeláldozást hirdették, terjesztették és teljesítették, ezért érdemli, hogy most ezeréves államiságunk ünnepe idején ünnepeljük ez ép oly régi intézményt, melynek szintén köszönheti a nemzet, hogy erőben és fejlődésben megmaradt a többi élő nemzetek sorában.

Most, a pusztaszeri ünnepek lezajlásaikor gondoljunk a régi, öreg vármegyére és ennek megfiatalodása, megifjodása legyen legfőbb óhajunk és legelső kötelességünk.

Jön a sáska.

Ezen cím alatt egy füzetet kaptunk, melynek éle a néppárt s azoknak vezetői ellen van irányozva. Ezen megszívélésre méltó jeles cikkekkel egy néhányat mi is bemutatunk.

III.

Esterházy Miklós Móríc gróf.

Abból a családból származik, amelynek legtöbb

hogyan midőn majd végórátok eljön, csak „a szerető fiúk zárják le a haldokló szülők megtört szemeit” — végzettszerűen ment teljessébe.

Minő megrázó, minő kétségbeesítő gyermeki kötelesség volt az! És aztán milyen érzésekkel kísértük a két koporsót — melybe drága tetemeit voltak zárva — a gyászos temetőbe.

Együtt haltatok meg, egy közös sírban alusszatok végnélküli álmotokat. Épen mint életetekben kívántatok.

Rövid három hét múlva a gyászharangok szomorú, mélabus zugása mellett egy újabb koporsót követtem a sírkertbe. Meg voltam rendülve a csapás miatt, ez igen sok volt nekem.

A család kedvencét, büszkeségét, a szép jövőre jogosított ifjút, a ritka jó testvért adtam át a végenyészetnek.

Előbb elköltöztek, vajjon nem ti hívtátok-e el magatokhoz őt én tőlem? Miért tettétek azt? Hiszen úgy ragaszkodott az élethez...

... És most már hármán vagyunk oda fenn a szebb, a boldogabb hazában, hol nincs anyagi érdek, nincs igazságtalanság, kajánság; s a kis családból ide lenn — én egyedül, egészen egyedül élek fájó emlékekkel és a jelszóval ajkaimon: Memento mori! — Miért is kellett ennek épen így történni! Hol itt az igazság?

Becsületben éltetek, becsületben haltatok meg. Mily kincs ez és büszkeség a hátramaradottnak! Hejh, de sok duszgagdagról és tekintélyes állásu

birtoka van Magyarországon. Ősei, rokonai mind pazarlók voltak. Amikor hazánkban az éhínség dult, az egyik Esterházy egyszerre hatvan színházi tánczosnőnek volt a gavallérja Bécs városában. Milliőkat vertek el idegen földön, anélkül, hogy Magyarországgal törődtek volna. A legnagyobb rész közöttük még azt sem tartotta érdemesnek, hogy megtanulja hazája nyelvét.

Esterházy Miklós Mórícza nem szorult pazarló hajlam, sőt inkább fukar a nevetségességig. Dacára, hogy csupán évenként elkölteni valója több van kérszazezer forintnál, fősvénységéből még titkár sem tart maga mellett, hanem a felségének, aki született hercegnő, szokott óraszámra leveleket diktálni.

Ebben a csenevész emberkében azonban óriási vágy lakozik, hogy híressé legyen. Miután azonban az Isten mostohán juttatott neki az észbeli tehetségből, belátta, hogy művelt társaságban csak csúfságot vallana. Elkéseredve ült otthon eszákvari kastélyában, s törte a fáját mikép lehessen híressé. Talán még az a régikorbéli görög ember is eszébe jutott, aki egy gyönyörű templomot felgyújtott, csak-hogy a neve emelve legyen.

A mágánok közt tudva volt, hogy a szarvas nem epekedik úgy a híves patakhöz, mint Esterházy gróf a hírességre. Egy igen beavatott pesti ur már ezelőtt öt esztendővel figyelmeztetett egy festőművészt, hogy ismételje meg a gróffal, mert nincs az a bolondság a világon, amire rá nem adná a fejét, ha, elhitetik vele, hogy azon a módon híressé lesz.

No hát, ezt a jámbor férfit szemelte ki magának az öreg róka, aranygyapjas Zichy Nándor, segítő társnak, adjutánsnak. Bemagyarázta neki, hogy a nevét emlegetni fogják a Kárpátokról az Adriáig, megéljenzik minden héten, neve ki lesz nyomtatva az újságokban, csak kövesse őt és adjon apró költséget a kiadásokhoz.

Esterházy gróf felesapott, s lett belőle a második néppárti vezér. A mikora szövetekezés megtörtént, annyit tudott az ország állapotáról és a nép bajairól, mint a hajdu a harangöntésről. De a mai még nagyobb baj volt: magyarul sem tudta magát tisztességesen megértetni. De hogyan is tudott volna, a mikor apjával, a feleségével és a cselédjeivel csakis németül beszélgetett? Mert mellékesen megemlíthetjük, hogy Esterházy Miklós Móríc grófnak mint igaz magyar hazafinak, a belső cselédsége sült németekből áll.

Először tehát neki feküdt a magyar nyelvnek és 34 éves korában kezdte magát gyakorolni, hogy a polgártársakat nem bolgártársaknak mondják, s a magyar ember azt kívánja haragos állapotában, hogy a „fene megegye”, nem pedig hogy a „fene meketyo”. Nagynehezen végre annyira vitte, hogy el-

egyénről nem lehet ezt a szép tulajdönt elmondani, aki a míg élt, kérkedve mutogatott számos oktan állatára s terjedelmes birtokára vagy pedig a nem saját érdemén nyert hivatallal tüntetett, s nem járt az igaz uton. Meghalt az is, de emléke nem tiszta. Ilyen az élet.

A ti drága emléketeket még a legsötétebb roszindulat sem tudja meggyalázni. Nem arattatok ott, a hová nem vetettetek. Jellemes emberhez nem illő uton farizeus képpel — mint némely egyén teszi — nem sovárogtatok a máséra; alattomos módon a becsületérzés mellőzésével sem az anyagi, sem a más téren olyant nem tettetek, a miért valaki gyűlölni volna kénytelen, mint mást...

Elváltatok, örökre elváltatok tőlem, hogy soha többé ne találkozzunk itt, alatt.

— Minő lesújtó gondolat.

Meleg részvét kísért sirjaitokba, meleg részvét viraszt hosszú, örökké tartó, végnélküli álmaitok fölött.

→ Pihenjeteek esendesen!

És majd, mikor én is elmegyek abba a jobb hazába, hová a világi családságok el nem hatnak, hol nincs szenvedés és a bonnan nincs többé visszatérés, ott — úgy hiszem, úgy érzem — újból találkozunk.

— Igen, találkozunk!

mondhatott egy beszédet, melyet az öregebb vezér csináltatott a számára.

A kitanitást is Zichy Nándor hajtotta végére. Szájába rágta, hogy nem kell egyebet csinálnia, mint sűrűn emlegetni a szűz Máriát, siránkozni, hogy a kormány megtámadta a katolikusokat és hogy elnyomja a népet. Ellenben a néppárt megvédelmezi a hitet és kenyér helyett kalácsot akar juttatni még a kisbajtároknak is.

Mindezt szépen betanulta a szorgalmas növénydekvézér, s most Zichy Nándor példájára szavaltat a gyűléseken. De ember legyen a talpán, a ki megért a beszédéből egy mondat is.

Az egyik alföldi városban történt, hogy amikor már jó fél óráig rángatta a szenteket és szidta a kormányt, az egyik atyafi így szólt a komájához: „Ejnye komám, jó volna tudni, mit is beszél ez a gróf azon az idegen nyelven.”

De a fiók-vezérnek meg van az öröme, hogy az odaesodított tányérnyalók éljént kiabálnak a fülebe. Sőt még nagyobb örömhöz is jutott. Van egy pár újság az országban, a melyik kinyomtatja róla hogy milyen eszes ember, milyen jó hazafi és milyen jeles vezér az országnak. Persze, hogy ezeket az újságokat az ő pénzén nyomtatják és a belője firkáló újságírókat is az ő pénzén fizetik. A jómadarak nevetve írják meg róla a díeséreteket, de szemben vele alázatosak és hízkelődök, mert hát olyan fejős tehenet, mint Esterházy Miklós Móríc nem lehet még egyet találni.

Az öreg vezér csinján is bánik a pártfejős tehenével. Ha valamelyik gyűlésre nem jöhet el, első dolog, hogy üdvözlő sürgönyt küldet hozzá. Hadd gondolja szegényeje otthon, hogy az ő elmaradása, fáj a népek. Ha együtt vannak, az öreg róka mindig fog egy szájas káplánt vagy egy mindenre vállalkozó újságíró, a ki ebéd vagy vacsora alatt felköszönti a „fiatalabbik vezért”. Egyszóval: a jámbor grófcskával sikerült most már elhitetni, hogy híres ember, a kit a nép szeret, s a kinek részle lesz a haza megmentésében.

Odáig dresszirozta a gögös főurat az öreg róka hogy most már kezét is fog gyűlések alkalmával egyszerű parasztemberekkel. De gyűlés után első dolog szagos vízzel megmosni a kezét, s otthon nevetve beszéli el családjának, hogy ma megint volt egy komédia.

Mert tudjátok meg, Polgártársak, hogy a mit ez a két vezér tesz, azt maguk is csak komédiának nézik. A mikor maguk között vannak, kinevetik a népet és azokat, kik komolyan elhitték beszédeiket. Ugy tesznek, mint a színészek, csak megfordítva. A színészek nappal jámbor, egyszerű emberek, kopottas ruhában, este a teátrumban fényes öltözetbe bujnak és úgy beszélnek egymáshoz, mint hercegek és királyok. A néppárt vezérei pedig a gyűléseken mutatják a népbarátját, odahaza a gögös, lelketlen mágánok, kiktől éhen felfordulhat egész Magyarország. Próbálja meg szegény ember segítségét kérni tőlük, még be se eresztik a palotájukba.

Esterházy Miklós Móríc elég gyöngye fejü elhinni, hogy valamikor ő fog dirigálni Magyarországon. Hát ez olyan lehetetlenség, mint a hogy a házörző kutyából nem lesz jármás ökr. De ha mégis megtörténne, mint a hogy a mesékben szokás, akkor meglátnák azok a jámbor emberek, akik a gyűléseken paroláztak vele, hogy Esterházy Miklós Móríc még a cipőjét sem engedné velök letörölni.

Neki csak most és addig kell a népszerűség, a míg ezzel célzt elérni gondol. De ő igazában nem hogy barátja volna a népek, hanem utálja és gyűlöli. A mint szét lesz ugrasztva a sáskasereg, Esterházy Miklós Móríc is el fog tűnni a nyilvánosság elől. Valószínűleg követi majd ősei és rokonai példáját: elmegy tánczosnőket hizlalni Bécsbe.

Levél a kiállításból.

A junius hónap vége és a július eleje, mintha csak a kalendárium más részéből tévedt volna ide, nem valami jó időt hozott a kiállításnak. A pompás kis bagolyvár, a melyben a kiállítás meteorológiai állomása tanyázik (tehát itt csinálják a kiállítás időjárását), nem valami nagy népszerűségnek örvendett. Állandóan fehér zászló lebegett az ormán, a mi tudvalevőleg nem éppen kellemes hírnök,

daczára ártatlan színének, mert esőt jelent. Néha a fekete zászló váltotta fel, a melynek még rosszabb a jelentése: vihar és égháboru közeledését hirdeti.

S daczára a rossz időjárásnak (a melynek egyelőre vége szakad, mert a ma már piros-fehér zászló azt hirdeti, hogy: tartósan jó, száraz idő várható), az ezredéves kiállítás látogatottsága nem hogy csökkent volna, de egyre emelkedett. Tizen-négy-tizenötezer napijegyes látogató járta be heteknapokon, harmincz-harminczötezer ünnepeken és vasárnap.

S mikor ezt az örömdolgot konstatáljuk, újra a vidéki közönség dícséretét zengi az ének. Mert ezeknek a látogatóknak majnem kilencz-tized-része a vidékről toborzódik. A pesti ember kényelmes és lusta, s azt gondolja, hogy nyugodtan kilesheti a szép napokat, mikor a kiállításra megy, mert hisz ugyis itt marad, de a vidékről felzarándoklókat se jégeső, se villámhullás nem tartja vissza, hogy megnézzék az ezredéves kiállítást, ezereves multunk és erős jelenünk kincses tárházát.

Az egész ország tudja ma már, hogy önmaga ellen követ el halálos vétket, aki késlekedik a kiállítást megnézni. Tudják ma már mindenütt, — hisz szavahihető tanuk hirdetik országoszte, — hogy büszkesége ennek az országnak csudaszép kiállításunk, s ráfogás, rágalom, félrevezetés, amit drágaságról, lakáshányról nyíltan és titokban hirdettek ellenségeink.

S mennyire fog még szaporodni ez a tudat, ha a háromezernél több tanár és tanító, aki kongresszusra Budapestre gyűlt, hazatérve ugyanannyi apostolává lesz az ezredéves kiállításnak?

De erről beszéljenek ők maguk. Itt csak egyet-mást mondjunk el futólag, ami az ezután érkezőkre vonatkozik.

Ünnepek és mulatságok.

A jövő héttől kezdve hétről hétre nagyobb ünnepségekre készülnek a kiállítások. Sokféle nagy, pompás látványosságot terveznek, melyek mindegyike bizonyára sok ezer embert fog a fővárosba hozni. Lesznek a többek közt diszfelvonulások, virágkorzók, virágcsaták, kivilágítások 90,000 izzólámpával, nagy katonai takarodó, 8 katonai zenekarnak együttes hangversenye, művész-este Pálmay Ilka és Kopácsy Juliska közreműködésével, monstre-hangversenyek és dalelőadások a tavon, még pedig külön hölgy- és férfikarra, velencei éjszakák stb. stb.

Minden hétre jut majd egy-két ilyen nagyobb-szabású ünnepség úgy, hogy bármikor jöjjön is a vidéki ember a fővárosba, mindig jókor érkezik, hogy egy-két ilyen ünnepélyen résztvehessen.

(Vége köv.)

CSARNOK.

Jámbor Están egyházi levelei a szerkesztőhez.

— 110 —

Térs Szerkesztő Ur!

Nagy szübbeli gyönyörűséggel olvasom az újság lapokban, hogy az nimet fejrőnépek erőst mérgelednek a mián, hogy az országgyűlés kimonta, hogy hátrébb a kontyval, met az férjju az ur a háznál s a mieskéje vagyon az asszony szeméjnek, asztot az ura élvezheti, használhattya. Kimonta az országos gyűlekezet, hogy az fejrőnép fekvő és felkelhető vagyonkája felett a férjju rendelkezik s haszonélvedzi. Hejjesen nimet! . . . Hát az egy küsnég furcsacska es lenne, ha az feleség fekvőségét egy más ember használná! Tudgya az nimet, mit csinál! . . . Mán most az asszony szeméjnek erőst ránkornak, vaj két ezere az napokban eszvegyűlkeztek s csináltak ojjan zimoriumot, mijent 2000 mérges fejrőnép csinálhat. Aszonták, hogy ezután ők választanak követet, vagyis, ha az választó polgárok arra nem szózatolnak, a kit ők akarnak, ki-tépet az bajuszikat. Persze, hogy az beretvált pofájzu nimet férfijak csak vigyorognak, met mivelhogy az nimet pofának az földgyin nem igen terem meg a szőrféle. Hát az mán erőst bizonyos, hogy ha az nimet fejrőnépek válosszák az követeket, ojjant válosszatanak, kikben vagyon jövendő: vén és esuf, ha ojan okos es mint egy kárbahágói bessó ember, az orrát oda be nem dugja s megeszem aszt a votumot, mit az kap.

Mig Nimetországban az fejrőnépek mérgelednek, addig mű nálunk örvendeznek, met mivelhogy

az újságlapok mindnyá-mindnyá írják, hogy egyik-másik kisszonyka letette az éreccségei vizsgálatot. Hát ez ojjan csuda! Iszeg nálunk minden esztendőben legalább 10 bizonyítsa be, hogy meg vagyon érve s még sem teszik ki az újságba. Sőt meg az moduvai egyetemet es kijárja akárhány s meg sem irnak rólilik. Mán én nem bánom akár miképpen műelőgyenek es a fejrőnépek, csak éppeg hogy az én szeretet Petronellám többet ne tanujjon, mert mán most es ojjan „aritmetikás“ asszony szeméjj s ugy teli vagyon az kopoltyuja asszonyi eszméletekvel, hogy ha valami még bemegy oda, széjjel reped s kár vóna érte, met még esupa 58 tavaszt ért az én kis kellemetes hűtőstársam.

En különben aszt kívánom, hogy éjjenek az tudós fejrőnépek s mű pedig kántor komám innánk egy cseppet.

Kárbahágó, 1896. jul. 10.

Maradtam
tiszteltel és becsültelvel
Jámbor Están
egyházi és harang-kezelő.

Ujdonságok.

— Milyen időnk lesz? A budapesti meteorologiai intézet távirati tudósítása szerint a közelebbi napokban változó felhőzettel száraz és meleg idő várható.

— Időjárásunk végre engedett valamit zordaságából, de az még koránt sem olyan, minő júliusban lenni szokott. A felső Magyarország magasabb hegyein e héten hullott hónap szelét még maig is érezzük, de lassankint talán elkövetkezik a valódi nyár is, hisz mindjárt itt van az aratás s alig volt melegebb időnk.

— Új anyakönyvvezetők. A belügyminiszter Háromszékvármegyében a gelencei anyakönyvi kerületbe Bartha Imre segédjegyzőt, a zabolai anyakönyvi kerületbe pedig Szaniszló Kálmán segédjegyzőt anyakönyvvezető helyettesekké nevezte ki.

— Medve. Július 2-án Papolezón a „Fejér bükk“ nevű erdő aljában három székely gazda délipihenőt tartva, az ökröket a közeli erdőbe esápták. legelni s csak a nagy bögésre lettek figyelmesek. Rötkön segítségére is mentek az ökröknek, de már ekkora Nagy Dénesnek egyik ökrét a medve megölte és a másik két gazda ökrét pedig úgy „megcsufolta“ hogy gazdájuk sok ideig nem veszi hasznukat.

— Fürdői élet. Kovásznáról írják lapunknak, hogy ott a fürdő idény megkezdődött, de nincs közönet benne, mert alig van egy néhány vendég. Vajnafeván a sétaterén nincs zene, mert nincs kinnek muzsikálni s Kovásznán sem valami rózsásak az állapotok. A zord idő miatt az a kevés vendég sem tud fürdeni, ki eddig megjelent. Szóval a millenári esztendő, szövetkeze példátlan időjárással, alaposan tönkretette az egész fürdő idényt.

— Villám-gyújtás. Folyó hó 3-án Csik-szent-Mihály fölött kemény vihar vonult keresztül, sűrű villámlással és monydörgéssel. Épen délután 3 óra volt, midőn egy villám, földettrázó dördüléssel lecsapott, s azon pillanatban a plebánia csüire lángba is borult. Az oda siető néptömeg a tüzet természetesen már el nem olthatta, hanem a többi melléképületet derekasan védelmezte, míg a csür földig éget s benne a plebános takarmánya, szekerei, hordói és gazdasági eszközei. Az épület annak rendje szerint biztosítva volt, de az ingóság nem.

Idegenek forgalma.

Julius 2-től 10-ig.

Millenium szálló: Novák Lajos m. kir. honvéd tábornok N.-Szeben. Szalay Vilmos utazó Budapest. Fandl Mór vezérőrnagy titkár Kolozsvár. Prohászka József nyugalmazott ezredes, Huber János m. kir. honvéd százados Budapest. Katz Rudolf utazó Debreczen. Beer Simon utazó Brassó. Dreker Róbert kereskedő Arad. Sandrik József hivatalnok Budapest. Kobidai István miniszteri iroda tiszt. P. Juhász Ödön jogügyi iroda tiszt. Budapest. Klein Rudolf utazó Temesvár. Keckeméti Imre utazó Gyulafehérvár. Grünspacher József m. kir. honvéd százados Brassó. Rokonstein Mór utazó Budapest.

Nemzeti szálló: Ungár Mór utazó Bécs. Hoffman Gusztáv utazó Bécs. J. N. Weiner utazó Bécs. Carasy C. magánzó Páris. Lebonet J. magánzó Páris. Länger János utazó Bécs. Klein S. utazó Budapest. Csoka István hivatalnok Budapest. Holtsy Pál birtokos Budapest. Hirsch Mór utazó Kolozsvár.

Veres N. utazó Brassó. Onody Zsigmond utazó Budapest. Szilárd Ferencz utazó Budapest. Kelemen Lajos tiszt. ügyész S.-Szt.-György. Bene János körjegyző Kis-Szöllös Goldstein Nándor kereskedő S.-Szt.-György.

Jancsó szálló: Holtzer Miksa utazó Budapest. Grünstein Miksa utazó Budapest. Dr. Löwi Lajos ügyvéd Budapest. Olteanu Sándor kereskedő Budapest.

Szerk. Üzenetek.

Sz. K. urnak Kovászna.
Nem tartjuk alkalmasnak hirlapi közlésre. Üzleti ügy, melynek más a megoldása is aztán meg annak közlése bűntető eljárás s vonhatna maga után. Ilyen felszólalásokra lapunkban helyet nem engedhetünk.

Nyiltér*)

Henneberg-selyem csak akkor valódi, ha közvetlen gyárból rendelik — fekete, fehér és színes 35 krtól 14 frt 65 kr. méterenként — sima, csikos, koczkázott, mintázott, damasztot s. a. t. (mintegy 240 különböző minőség és 2000 mintázatban) s. a. t. megrendelt áru, postabér és vámmentesen a házhoz szállítva és mintákat postafordultával küld: Henneberg G. (cs. és k. udvari szállító) selyemgyára Zürichben. Svájcba címzett levelekre 10 kros és levelező lapokra 5 kros bélyeg ragasztandó. Magyar nyelven írt megrendelések pontosan elintéztetnek.

*) E rovat alatt közlötökért nem vállal felelősséget a szerk.

HIRDETÉSEK.

Sz. 2563 ki.

1896.

Hirdetmény.

Az 1886 évi XXII. t. cz. 125. §-a intézkedéséhez képest közhírré teszem, hogy Kézdi-Vásárhely rendezott tanácsu város 1897. évi előleges költségvetése 1896. évi július hó 10-ik napjától 15 napra a pénztári irodában közszemlére ki lett téve.

Kézdi-Vásárhelyt, 1896. évi július hó 9-én.

Bartók Károly,
polgármester.

126 1—1

Sz. 5613—96.

Hirdetmény.

Ikaflava község „Ujfooglalás“ nevű erdejében 2556 szál tölgyfának szabad kézből való eladása a megye törvényhatóságának június 15-én 371 jkvi pont alatti határozatával engedélyeztetvén, nevezett erdő tölgyfának eladása folyó évi július 27-én d. e. 9 órakor Ikaflava községházánál fog eszközöltetni.

K.-Vásárhelyt, 1896. július hó 7-én.

Cseh Gyula,
főszolgabíró.

Sz. 2192 ki.

1896.

Hirdetmény.

A sepsi-szentgyörgyi m. kir. pénzügyigazgató-ságnak 10375—895 sz. alatti rendeleto értelmében alatt-irt városi tanács által közhírré tétetik, miszerint a f. évi föld- és házirtok után járó általános jövedelmi pótdadó kivetési lajstrom f. hó 12—20-ig a 8 napi közszemlére a városi adóhivatalnál ki van téve és az bárki által a hivatalos órák alatt megtekinthető, esetleg folyamodványok közvetlen a sepsi-szentgyörgyi m. kir. pénzügyigazgatósághoz adandók be.

Végül felkéretnek a t. adózó polgárok, hogy adókönyvecskéjüket az irt idő alatt a városi adóhivatalhoz mutassák be adójuknak előírása végétt.

K.-Vásárhelyt, 1896. július 8-án.

125 1—1

A városi tanács.

Sz. 1774 ki.

1896.

Hirdetmény.

Alatt irt városi tanács által, a t. m. kir. pénzügyigazgatóság 7835/896 sz. a. rendeleto alapján, közhírré tétetik, miszerint a folyó évi IV-ed osztályu kereseti adó kivetési lajstrom folyó hó 12—20-ig bezárólag 8 napi közszemlére a városi adóhivatalnál ki van téve és az bárki által a hivatalos órák alatt megtekinthető, esetlegesen felebbezesek, — azon adózók által, kik az illető kivetési lajstromba megírt adónemmel már a mult évben meg voltak róva, a lajstrom kitételének ideje alatt; azon adózók pedig, kik az illető kivetési lajstromban megírt adóval a kivetés évében első ízben rovatattak meg, az adótartozásuknak az adókönyvecskébe történt bejegyzését követő 15 nap alatt, — közvetlen a s.-sz.-györgyi m. kir. pénzügyigazgatóság-hoz adandók be.

Végül felkéretnek a t. adózó polgárok, hogy az adó előírass végétt adókönyvecskéjüket a jelzett idő alatt a városi adóhivatalhoz pénzbírság terhe alatt mutassák be.

K.-Vásárhelyt, 1896. július hó 8-án.

A tanács.

121 2—2

Iskola Alapítvány - Kolozsvári Központi Egyetemi Könyvtár © Fundatia pentru Scoala - BCU Cluj-Napoca.